



Arrest

nr. 97 983 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 maart 2009 diende de eerste verzoekster (hierna: verzoekster) een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet. Op 31 juli 2012 werd deze aanvraag ongegrond verklaard.

1.2. Op 3 september 2012 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet.

1.3. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 oktober 2012. Dat is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Artikel 9ter §3, 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2f 1° tot 3° of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 31/7/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot verblijf dd. 30/3/2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30/3/2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 31/7/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 9 en 9ter van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“Aangaande de gegrondheid van het verzoek. Schending van de materiële motiveringsplicht (zorgvuldigheidsbeginsel) in samenhang met art. 9 en 9 ter Vreemdelingenwet. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in haar beslissing van 10.10.2012 geoordeeld dat het verzoek van verzoekster onontvankelijk is. Verzoekster voert evenwel de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat uit het medisch attest blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is ten aanzien van haar eerdere ingediende aanvraag van 30.03.2009. Het medisch attest bevestigt volgens de dienst*

vreemdelingenzaken de reeds eerder aangehaalde medische toestand van verzoekster waar er reeds in de beslissing van 31.07.12 werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster en op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Uit de medische attesten dewelke bij de laatste aanvraag tot verblijf werden voorgelegd, wordt als nieuw element aangehaald dat verzoekster een belangrijke hypochondriale inslag kent te wijten aan haar angst - en depressiestoornissen. Hierdoor kan zij slechts beperkt functioneren. Zij volgt thans in tegenstelling tot voorheen een symptomatische behandeling, waar zij voorheen rustgevendende medicatie werd toegediend. De geneesheer bevestigt uitdrukkelijk dat er geen positieve evolutie is en dat de pathologie een invaliderende evolutie kent. Voormelde argumenten werden nooit eerder door de geneesheer aangehaald en vormen nieuwe elementen die onderzocht dienen te worden. De dienst vreemdelingenzaken heeft er zich in haar beslissing bijzonder gemakkelijk vanaf gemaakt door te verwijzen naar de voorgaande beslissing van 31.07.2012 zonder de nieuwe elementen na te gaan en te onderwerpen aan een onderzoek. Bovendien wenst verzoekster erop te wijzen dat enkel in de gegrondheidsfase kan nagegaan worden of de medische attesten aanleiding geven tot een verblijfsmachtiging. De medische beoordeling 9ter gebeurt pas in gegrondheidsfase door een geneesheer. Enkel op basis van 'onvoldoende ernstige ziekte' of 'onvoldoende medische duidelijkheid', mag een aanvraag 9ter niet onontvankelijk verklaard worden. (RvV 26.762 . 30 april 2009 - noot) Volledigheidshalve wenst verzoekster thans nog de volgende argumenten aan te halen: Een terugkeer naar het land van oorsprong zou een verergering betekenen van de gezondheidstoestand van verzoekster die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen doen verzorgen. Bovendien kan men enerzijds in Rusland niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging (RvS 7 mei 2001, nr. 95.175), anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop verzoeker kan terugvallen (RvS 18.03.199S, nr. 72.594) Verzoekster verwijst naar de algemene toestand in Rusland: www.allianzworlwidecare.com/healthcare-in-russia b) Schending van art. 8 EVRM Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonde dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft geen enkel contact meer met zijn land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoekster kan daar immers niet terug vallen op ouders of familieleden. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier) c. Schending Art. 3 E.V.R.M. De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.) Verzoekster wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Kosovo zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art 3 E.V.R.M. verboden is."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

"Artikel 9ter §3, 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2f 1° tot 3° of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 31/7/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot verblijf dd. 30/3/2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30/3/2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 31/7/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)".

2.4. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.5. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

2.6. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in haar bestreden beslissing van 10 oktober 2012 geoordeeld dat het verzoek van verzoekster onontvankelijk is. Uit het bijgebrachte medisch attest blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is ten aanzien van haar eerdere ingediende aanvraag van 30 maart 2009 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het medisch attest bevestigt volgens de dienst vreemdelingenzaken de reeds eerder aangehaalde medische toestand van verzoekster. In de beslissing van 31 juli 2012 werd reeds ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster en op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

2.7. Een vergelijkende lezing tussen de aanvragen en de bijgevoegde medische attesten van verzoeksters aanvragen van respectievelijk 30 maart 2009 en 3 september 2012 maakt duidelijk dat dezelfde medische gronden worden ingeroepen die reeds eerder werden ingeroepen door verzoekster. Deze medische gronden werden door het bestuur reeds uitvoerig ten gronde onderzocht maar werden

niet weerhouden om een verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te legitimeren, zoals werd beslist in de beslissing van 31 juli 2012 houdende de ongegrondheid van verzoeksters aanvraag tot medische regularisatie van 30 maart 2009.

2.8. Verzoekster betoogt dat als nieuw element aangehaald werd dat zij een belangrijke hypochondriale inslag kent te wijten aan haar angst- en depressiestoornissen. Hierdoor kan zij slechts beperkt functioneren. Zij volgt thans in tegenstelling tot voorheen een symptomatische behandeling, waar voorheen rustgevendende medicatie werd toegediend. De geneesheer bevestigt uitdrukkelijk dat er geen positieve evolutie is en dat de pathologie een invaliderende evolutie kent. Voorts stelt zij dat voormelde argumenten nooit eerder door de geneesheer werden aangehaald en dat deze elementen dienen onderzocht te worden.

2.9. Ingevolge artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet dient het bestuur de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Daar het bestuur heeft geoordeeld dat verzoekster zich beroept op dezelfde elementen, met name angst- en depressiestoornissen, zoals vermeld onder 'B. Diagnose' van het bijgevoegde standaard medisch attest, is zij terecht overgegaan tot het niet ontvankelijk verklaren van de aanvraag.

2.10. Waar verzoekster meent dat het gegeven dat zij niet '*positief evolueert*' als een nieuw element dient te worden aanzien, geldt bovendien dat dit niet noodzakelijk dient te betekenen dat verzoekster dan zonder meer zou vallen onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dienaangaande dient tevens opgemerkt te worden dat het bestuur duidelijk verwijst naar de ongegrondheidsbeslissing inzake haar medische regularisatieaanvraag van 31 juli 2012 in de motivering van de bestreden beslissing. In die beslissing van 31 juli 2012, dewelke in het administratief dossier gevoegd zit, gaat het bestuur uitvoerig in op alle medische elementen die door verzoekster werden aangevoerd, alsook ging het bestuur in op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische verzorging in het land van herkomst. Het bestuur motiveert het voorgaande ook in onderhavige bestreden beslissing.

2.11. Waar verzoekster betoogt dat er geen eigen medisch onderzoek werd gevoerd door het bestuur, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Daarenboven geldt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet stipuleert dat de ambtenaar-geneesheer niet verplicht is iemand die een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zelf te onderzoeken.

Een schending van de opgeworpen motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ligt hier voor.

2.12. Verzoekster werpt vervolgens de schending op van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat voor verzoekster en haar kinderen wordt vastgesteld dat verzoekster geen belang heeft bij dit onderdeel van het enig middel.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC